

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒  
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์  
ประมวลกฎหมายที่ดิน

การที่สำนักงานเขตบางเขน จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นส่วนราชการของกรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๑ คัดค้านการรังวัดสอบเขตที่ดินของโจทก์ เป็นการกระทำในฐานะผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาที่สาธารณะซึ่งเป็นเพียงการใช้สิทธิของเจ้าของที่ดินข้างเคียงเช่นเดียวกับเอกชนทั่วไปในการระวังแนวเขตที่ดินอันเนื่องมาจากการขอรังวัดสอบเขตที่ดินของโจทก์ ตามมาตรา ๖๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน เพื่อให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินติดกันรังวัดสอบเขตที่ดินของตนรुक้าเข้ามาในแนวเขตที่ดินสาธารณะ การคัดค้านการรังวัดที่ดินของจำเลยที่ ๒ จึงมิใช่การใช้อำนาจตามกฎหมาย ซึ่งจะเข้าลักษณะคดีพิพาท ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อจำเลยที่ ๒ คัดค้านการรังวัดสอบเขตที่ดินของโจทก์โดยอ้างว่าโจทก์รังวัดรुक้าเข้ามาในทางสาธารณประโยชน์ แต่โจทก์ยืนยันว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ดินของตน กรณีจึงเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ส่วนคำฟ้องที่กล่าวหาว่า กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๑ สำนักงานเขตบางเขน จำเลยที่ ๒ และผู้อำนวยการเขตบางเขน จำเลยที่ ๓ กระทำละเมิดโดยก่อสร้างถนนและสิ่งปลูกสร้างสาธารณูปโภคในที่ดินพิพาทอันเป็นการรुक้าที่ดินของโจทก์นั้น การกระทำดังกล่าวมิได้เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันจะเข้าหลักเกณฑ์ของมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ทั้งข้อพิพาทดังกล่าวเป็นเพียงผลของการวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินพิพาทระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๒ ส่วนราชการในสังกัดจำเลยที่ ๑ ซึ่งหากศาลวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ การที่จำเลยทั้งสามก่อสร้างถนนและสาธารณูปโภคในที่ดินพิพาทก็เป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ แต่หากที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์ซึ่งอยู่ในการดูแลรักษาของจำเลยทั้งสามแล้วจะเป็นผลให้จำเลยทั้งสามสามารถเข้าไปจัดให้มีและบำรุงรักษาทางพิพาทหรือสาธารณูปโภคในที่ดินพิพาทได้โดยไม่เป็นละเมิดต่อโจทก์ ดังนั้น ข้อพิพาทในคดีนี้จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม